

Beschaving

Om terug vrolijk te worden heb ik X, voorheen Twitter, eraf gegooid. Ik hoef dat gezeur niet langer. Evenmin het gelul op sociale media of de bagger die lezers over elkaar spuien op de site van HLN. In Deurne worden schoten afgevuurd, in Berchem granaten tegen voorgevels gekeild, in Merksem gensters vuurwerk in de brievenbus bezorgd. Voor wat mij betreft nattevingerwerk vergeleken met driehonderdvijftig *mass shootings* in de VS sedert 1 januari en al helemaal amateurisme bij de twintigduizend Russische raketten op Oekraïne. Gelukkig warmt de aarde verder op en dwingt de hitte ons om binnen te blijven. Dan kunnen we nadenken. Op mijn bank ligt de dichtbundel *Pessimisme kun je leren* van Lévi Weemoedt. *'k Had een sprookjeshuwelijk, achteraf beschouwd. Maar ik was alleen met de heks getrouwd.* Dat soort gedichten. Ik hou van zijn combinatie van humor met Weltschmerz en cynisme. Hij schreef hem op zijn zeventigste. Precies mijn leeftijd. Als de titel waar is ben ik qua zwaarmoedigheid zo goed als volleerd. Dat soort gedachten. Maar dan herinner ik me plots een college over de Amerikaanse antropologe en archeologe Margaret Mead. Gevraagd wat volgens haar het vroegste teken van beschaving was, zei ze "een geheel dijbeen". Geen speerpunt of vishaak. Evenmin een ceramische pot of muziekinstrument. Maar een dijbeen. Wie dat grootste been in een mensenlijf brak ging een gewisse dood tegemoet. Want je kon niet meer lopen en dus niet meer jagen. Een hersteld dijbeen wees er volgens Mead op dat iemand voor jou zorg had gedragen tot je weerom ter been was. Mededogen of compassie was voor haar het oudste teken van beschaving. Ik kijk in mijn straat en even verder op de stad in en bespeur derhalve alleen maar beschaving. Negentigjarige Jos die zijn zieke Madeleintje elke zondag stapvoets naar ons eetlokaal brengt. Madammeke van hierover die naast haar stoep ook drie andere stoepen veegt. Voor niks. Brahim die vier zware dozen naar de derde verdieping sjouwt voor Katrien. Een vereniging die de kelder van een kerk aanbiedt voor wie afkoeling zoekt. Irene die een buurvrouw troost, Alex die op een ziek kind let, Joris die op-droog-zaad-Eva voor een week zijn huis in de Ardennen gunt en ouwe Liliane die voor gebuisd Toke opnieuw een noeven begint omdat de vorige niet verhoord werd. Allemaal gensters compassie die de van pessimisme sombere gevels even oplichten. Laatst zei God een gebed tegen me. Hij zei: "Wil je de buurt van Mijnentwege bedanken want als Ik naar mijn wereld kijk dan moet Ik wel janken, maar jullie doen Mij lachen. Nu en dan heb Ik dat heel hard van doen."